

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá, že zřizování závěrných tříd je st předepsáno zákonem, a to normou § 164 (v souvislosti s §em 165) def. řádu škol. a vyuč., aniž jest k zřízení určité závěrné třídy potřebí souhlasu vydržovatelů školy. Po rozumu řádu škol. a vyuč. jest však i d a l š í e x i s t e n c e závěrné třídy nařízena, pokud za daných poměrů je nutnou, a mohla by taková třída, je-li — jako v daném případě — po zákonu řádně zřízenou, býti zrušena jen cestou zákona, odpadne-li pro ni nutnost, čehož však v daném případě není, což stížnost blíže dovozuje.

Nss stížnost důvodnou neshledal. Třebať především konstatovati, že v daném případě neběží o posouzení, zdali přísluší či nepřísluší právní nárok, aby zachována byla v další platnosti z ř í z e n á a j e š t ě e x i s t u j í c í třída závěrná, neboť, jak bylo svrchu uvedeno podle obsahu správních spisů, přestala příslušná závěrná třída právně existovati dnem 31. prosince 1923, do kteréžto doby bylo posléze povoleno její trvání. Jde tedy o posouzení, zdali byl tu právní nárok na opětné prodloužení existence této závěrné třídy, t. j. n a n o v é j e j í z ř í z e n í po dni 31. prosince 1923. Jen v tom případě, kdyby tu byl nárok mšr-y způsobu zmíněného, bylo by možno mluvit o případném porušení nějakého právního nároku mšr-y.

Avšak takového nároku po právu není. Podle § 164 řádu škol. a vyuč. pro školy obecné a měšťanské z 29. září 1905 č. 159 ř. z. dítkám, které dokonají 14. rok věku ještě před koncem nejbližšího školního roku a od nichž nelze očekávat, že by dosáhly učebného cíle měšťanské školy, může býti odepřeno přijetí do první třídy měšťanské školy. Podle § 163 dítky, které by z těchto důvodů nebyly přijaty do měšť. školy, jsou zavázány choditi dále do obecné školy a buďte na obecné škole učiněna opatření, kterých je třeba, aby byly tyto dítky vyučovány. Výnosem zšr-y v Praze ze 13. června 1907 č. 25.704, obsahujícím prováděcí předpis k def. řádu škol. a vyuč., bylo k cit. § 165 předepsáno, že o způsobu vyučování dítek, které nebyly přijaty do měšť. školy, rozhodne ošr, přihlédnouc k jejich počtu a k místním poměrům; ukáže-li se žádoucím, aby pro vyučování toto byla zřízena zvláštní třída závěrná, nechť předloží ošr zšr-ě příslušný návrh.

Nss neměl důvodů zkoumati, zdali pouhým výnosem zšr-y mohl býti utvořen nějaký právní stav ve příčině třídy závěrné, o kteréžto instituci se def. řád škol. a vyuč. vůbec ani nezmiňuje, neboť jest i podle zřejmého znění cit. výnosu zšr-y školním úřadům úplně ponecháno na vůli, jakým způsobem chtějí se postarati o vyučování dětí způsobu svrchu zmíněného, které nebyly přijaty do školy občanské, zejména zda má se tak státi zřízením třídy závěrné, či jinak. Je tedy nepochybné, že mšr-ě jakožto zástupkyni národní školy, není přiznán právní nárok toho obsahu, aby školská správa postarala se o vyučování dětí oné kategorie právě zřízením třídy závěrné.

Nebyla tedy st-lka nař. rozhodnutím dotčena v nějakém svém právním nároku a je stížnost její proto bezdůvodná.

Č. 5839.

O b e c n í n o t á ř i (S l o v e n s k o): Podle pensijního notářského statutu býv. župy spišské neztrací obecní notář nároku na pensi již tím,

že služební místo bez povolení opustí a do 6 měsíců se na svoje místo nevrátí, nýbrž teprve tehdy, jestliže se — byv k návratu do určité lhůty vyzván — na svoje místo do lhůty té nevrátí.

(Nález ze dne 4. září 1926 č. 17.732).

V ě c: Ludevít J. v Bratislavě (adv. Dr. Al. Meisl z Prahy) proti župnímu úřadu v Košicích stran odpočivných požitků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla zamítnuta žádost st-le, býv. okol. notáře v J. na Slov., za přiznání pense a sice s odůvodněním, že st-l v roce 1919 po vypršení dovolené jemu udělené se do notářské služby nevrátil a tím dle ustanovení pensijního statutu býv. župy spišské nárok na pensi ztratil, a dále, že opustiv po převratu s výmluvou na nemoc svoje místo, odešel do Maďarska, a ježto tam nemohl naléztí místa, přijal se zatajením své nemoci místo daňového komisaře u fin. ředitelství v Bratislavě, kde působil od 19. ledna 1920 do 31. července 1923, nenabýv ani z tohoto smluvního poměru nároku na pensi.

O stížnosti uvažoval nss takto:

St-l odvozuje svůj nárok z toho, že byl obvodním notářem v J. v býv. župě spišské. Pro posouzení nároků st-lových na odpočivné požitky mohl by tedy — ovšem v mezích zák. č. 211/1920 — býti rozhodný jedině pensijní notářský statut býv. župy spišské. Statut tento stanoví v § 4, že nároku na pensi nemá, kdo opustiv svoje služ. místo přes vyzvání v době ve vyzvání stanovené do služby se nevrátí; toto ustanovení činí tedy ztrátu nároku na pensi závislou na tom, že notář opustivší svoje služ. místo b y l v y z v á n, na svoje služ. místo se vrátiti a že vyzvání tomuto ve stanovené lhůtě nevyhověl. Úřad ovšem míní, že statut býv. župy spišské obsahuje ustanovení analogické předpisu Šu 14 pens. statutu býv. župy zemplínské, dle něhož nároku na pens. požitky nemá ten, kdo svoji stanici bez povolení zanechá a na ni se během 6 měsíců nevrátí. Tomu však tak není, ježto ustanovení § 4 pens. notářského statutu býv. župy spišské jest, jak bylo uvedeno, p o d s t a t n ě o d l i š n ě od ustanovení § 14 statutu býv. župy zemplínské. Žal. úřad založil tedy neprávem své rozhodnutí na právním názoru, že st-l podle pens. statutu notářského býv. župy spišské pozbyl nároku na pensi již tím, že — jak úřad má za prokázáno — opustil své služ. místo.

Pokud pak žal. úřad poukazuje k tomu, že st-l odešel do Maďarska, nelze ani v tom viděti dostatečné odůvodnění nař. výroku a to nejen proto, že není uvedeno, pod který právní předpis úřad okolnost tuto subsumoval, nýbrž i proto, že okolnost tato, st-lem popřená, nebyla podle obsahu spisů náležitě zjištěna.

Není proto nař. rozhodnutí, které o nějaké jiné ustanovení pens. statutu býv. župy spišské nebo o nějakou jinou normu opřeno není, ve shodě se zákonem a bylo je zrušiti dle § 7 zák. o ss.